

[Socialministeren]

ter ved at give kommunerne kompetence til at afgøre sagerne.«

Man kan mene meget, og man kan have lov at have sine forestillinger om, hvad der vil ske, men man kan altså ikke henvise lige netop til denne undersøgelse.

Så siger hr. Taanquist, at man fjerner en ensartet ankestyrelsesafgørelse. Ja, det kan man jo sige, men rent faktisk får man indført en ekstra anke. Det kan man selvfølgelig nedgøre fuldstændig, og jeg forstår, at et af problemerne er, at Socialdemokratiet ikke mener, at ankenævnene er uafhængige, fordi der sidder to kommunalbestyrelsesmedlemmer i dem, og det synes jeg da at vi skal diskutere.

Hvad er det for folk, man vil have siddende i sådan et ankenævn, hvis det ikke må være kommunalbestyrelsesmedlemmer? Vi forestiller os jo, at det ikke må være nogen, der har været med til at behandle sagerne, det må altså ikke være folk, der sidder i personudvalgene eller det, vi tidligere kaldte socialudvalgene.

Det er også til en vis grad et svar til hr. Erik B. Smith, som ikke kunne forstå, at vi skrev »kommunalbestyrelsen«, men det gør vi altså, fordi vi ikke kan skrive de sociale udvalg mere, men vi bruger nu betegnelsen kommunalbestyrelsen, så er det de udvalg, der behandler person-sager.

Jeg vil spørge Socialdemokratiet, hvad man ville foreslå, at der skulle stå. Jeg kan forstå, at det har været nævnt i pressen, at man kunne tage amtsrådsmedlemmer, men de bor jo altså også i en eller anden kommune i det pågældende amt. Skal vi importere nogle fra EF, eller nogle udenamts, eller hvad skal vi gøre for at få dem tilstrækkelig uafhængige? Det synes jeg at vi skal diskutere, for jeg er da villig til at diskutere det.

Til hr. Taanquist: Det var for resten ikke rigtigt, hvad jeg sagde i min indledning, for der var én positiv sætning mere, og den lød: Den kommunale sagsbehandling er god nok, eller noget i den retning, men nu bliver den afhængig af økonomien. Hvad vil det sige? Var den ikke også afhængig før, eller tog den ikke hensyn til økonomien før? Er hr. Taanquist bange for at få for få førtidspensionister, eller er han bange for at få for mange? Efter de indlæg, der har været i dag fra Socialdemokratiets side, er jeg lidt i tvivl om, hvorvidt man mener, at det er bekymrende, at antallet af førtidspensionister vil

stige, eller det er bekymrende, at det vil falde. Hvad er egentlig meningen?

Ja, man vil tage hensyn til økonomien, forstået på den måde, at nu er det ikke mere fordelagtigt at vælge det ene eller det andet, en passiv ydelse eller en aktiv, nu skal man alene tage hensyn til, hvad der bedst kan betale sig for den pågældende, hvad der er rigtigst at gøre.

Jeg må sige, at regnestykker som dem, fru Jytte Hilden spurgte mig om, vil jeg ikke være i stand til at tage stilling til her, men jeg vil gerne sige, at de ikke har megen relevans, hvis man bare ser på, hvordan kommunens økonomiske forhold ser ud lige i det øjeblik, man anerkender en pension eller ikke anerkender en pension. Forud er jo gået en lang revalideringsindsats, og i det øjeblik man afslår førtidspension, så har vedkommende klient krav på at blive revalideret. Set på lang sigt er der da vist ingen tvivl om, at det bedre kan betale sig at få folk i gang med en revalidering og i arbejde igen, frem for at de får en førtidspension, som måske det allerførste år kan være en økonomisk fordel for kommunalkassen.

Vi kan jo opstille mange forskellige forudsætninger for sådan nogle regnestykker, men de er bare ikke særlig relevante, og jeg nægter nu at tro på, at nogle kommuner nøjes med at se på det første halve år.

Hr. Taanquist sagde, at dette forslag var blotet for aktiveringsindsats; sådan lød vist den barske dom. Jeg håber, at hr. Taanquist har haft lejlighed til at repetere de almindelige bemærkninger, hvor vi gør rede for, hvad der indtil dato er sket på området, og hvad der træder i kraft 1. januar 1991. Vi har aldrig før i Danmarkshistorien haft så mange muligheder for, at kommunerne kunne gøre noget ved dette.

Så kan man sige, at det vil de nok ikke, og dertil må jeg sige, at det tror jeg. Den gamle historie, som hr. Erik B. Smith nævnte, kan jeg også huske. Jeg sad engang i socialudvalget, og dér gjorde vi ikke meget ved ansøgninger eller indstillinger om invalidepension, det har hr. Erik B. Smith inderlig ret i, dér rettede man sig efter lægens indstilling.

Men sådan spiller klaveret jo ikke i dag. Kommunerne er helt anderledes indstillet på at aktivere folk. De er helt anderledes indstillet på, at man skal stille krav til folk, at de skal yde noget, og det er ikke mindst de små kommuner,